

όρθωσιν τοῦ Κώδικος, δτι ὁ Μαθουσάλα ἐν ἡλικίᾳ 167 ἑτῶν καὶ οὐχί ὡς κατὰ τὸ αὐθεντικὸν κείμενον τῶν Ἐβδομήκοντα ἐν ἡλικίᾳ 187 ἑτῶν ἐγένησε τὸν Δάμεχ. β'.) δτι αἱ χρονολογίαι ἃς παραθέτει ἐν τῇ τρίτῃ στήλῃ τῇ φερούσῃ τὴν ἐπιγραφὴν “πρὸ τοῦ I. Χριστοῦ κατὰ τὸν 70” δλῶς ἀδικοῦσι τὰς ἐτέμησαν καὶ εἰσὶ τελείως λελανθασμέναι διότι ἐνῷ λέγει δτι ὁ Μαλελεῖήλ ἐν ἡλικίᾳ 165 ἑτῶν ἐγένησε τὸν Ἰάρεδ, ἐκ τῶν χρονολογιῶν ἃς παραθέτει δὲν προκύπτει ὁ ἀριθμὸς 165 ἀλλ᾽ ἐ 344 (!) (πρβλ. 4,696—4,351=344).—γ'.) Ἐκ τῶν χρονολογιῶν ἃς παραθέτει ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ περὶ Ἰάρεδ καὶ Ἐνώχ προκύπτουσι καὶ ἀρνητικοὶ ἀριθμοί. Οὕτω ἐνῷ ὁ Ἰάρεδ γεννᾶται τῷ 4351, ὁ νῦν αὐτοῦ Ἐνώχ παραδέξως γεννᾶται τῷ 4369, ἥτοι 18 ἔτη πρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (!!).—δ'.) Ἐκ τυπογραφικοῦ ἵσως οφάλματος ὡς ἔτος Κατακλυσμοῦ φέρεται κατὰ τὸν 70 τὸ 3251 καὶ κατὰ τὸν νεωτέρους τὸ 2511, οὐδέτερον τούτων εἰνε ἀληθές διότι ἀφοῦ παραδέχεται ὡς ἔτη γεννήσεως τοῦ Νώε, τὸ 3849 κατὰ τὸν 70 καὶ τὸ 3109 κατὰ τὸν νεωτέρους, ἀντὶ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς τούτους 600 ἔτη τοῦ Νώε καθ' ἐγένετο ὁ Κατακλυσμός, θάξ ἔχωμεν τοὺς ἀριθμοὺς 3249 καὶ 2509. Ἐκ τοῦ λαθοῦς τούτου παρεκκυσθεὶς καὶ διὰ φίλος κ. Σωκράτης Λαγουδάκης ἀναφέρει εἰς τὴν διατριβήν του ὡς ἔτη Κατακλυσμοῦ τὸν ἀριθμὸν 3251 καὶ 2511, οἵτινες ἐσφαλμένως τίθενται ἀπέναντι τῆς λέξεως Déluge=Κατακλυσμὸς καὶ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ ἀριθμοῦ 2, διστὶς δηλοὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν μετὰ 2 ἔτη ἀπὸ τοῦ Κατακλυσμοῦ διὰ Σῆμη (νῦν τοῦ Νώε) ἐγένησε τὸν Ἀρφραξάδ. Περιττὸν ἡγούμεθα, ἵνα ἐπιμελώμεν ἐπὶ πλέον, δπως ἀποδείξωμεν τὴν σύγχυσιν καὶ τοὺς ἀναχρονισμούς, οἵτινες ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς χρονολογικοὺς πίνακας τοῦ Διδάκτορος Ποταγοῦ, τοὺς δποίους δμως κάλλιστα ἡδύνατο οὗτος ν' ἀποφύγῃ ἀντὶ ἀλάμβανεν οἰανδήποτε μετάφρασιν τῆς ‘Ἀγίας Γραφῆς καὶ μετέφερεν ἐκεῖθεν τὰς χρονολογίας χωρὶς νὰ δανεισθῇ παρ' ἄλλων ταίτιας ἀδασανίστας. Τελευτῶντες λέγομεν δτι διὰ Διδάκτορος Ποταγὸς «Θνητὸς ὁν, θνητά τοι πέπονθεν καὶ αὐτός, ἔστιν οὐ ἀμαρτᾶν» καὶ δτι, δ μὲν φίλτατός μοι κ. Σωκράτης Λαγουδάκης ἱστρός, ἐγένετο θῦμα τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ, οἱ δὲ καλοὶ καὶ ἐπιεικεῖς ἀναγνῶσται μου ἐγένοντο θύματα τῆς ἐμῆς γλωσσαλγίας, διὸ καὶ ἔξαιτοῦμαι τὴν παρ' αὐτῶν συγγνώμην.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1905.

Ο Μέγας Ἀρχιδιάκονος

Κ. ΠΑΓΩΝΗΣ

Σημ. Ἐκ τῶν παροραμάτων τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει διαρθοῦμεν τὸ ἔξῆς ὡς μεταδάλλον τὴν ἔννοιαν:

Σελὶς 257 στήλη β'. ἀντὶ «Ἄλλ' ὁ Κατακλυσμὸς κατὰ μὲν τὸν 70 κτλ.» γράφε «Ἄλλ' ὁ Κατακλυσμὸς κατὰ μὲν τὸν 70 ἐγένετο τῷ 3251, ἥτοι 16 ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μαθουσάλα, κατὰ δὲ τὸν σημερινὸν τῷ 2511, ἥτοι 72 δλῶς ἔτη πρὸ τοῦ ἔτους 2439 καθ' ὁ ἀπέθανεν διὰ Μαθουσάλα».

ΤΟ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

ΚΥΤΤΑΞΕΤΕ τὴν ὠραίαν ταύτην εἰκόνα. Εἶνε ἀπλὴ καὶ ἀπέριττος, ἀλλ' ἔγκλειει δλὸν τὸ κάλλος τὸ δποίον συναντᾷ τις εἰς τὸν βωμὸν τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας. Κυττάξατε τὴν μετὰ προσοχῆς, ἐμβαθύνατε εἰς αὐτὴν καὶ δοκιμάσατε τὴν γλυκυτέρων τῶν συγκινήσεων ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν ἀθφοτέρων ἑτῶν τῆς ζωῆς σας.

Μέσα εἰς ἔνα δωμάτιον ἀπὸ τὸ δποίον ἀναδίδεται τῆς ἀγάπης τὸ ἄρωμα καὶ τοῦ ἀγνοῦ φιλήματος τὸ μύρον, παρατηρήσατε τὴν γυναικα ἐκείνην μὲ τὸ συμπαθές πρόσωπον ἐπὶ τοῦ δποίου ἀκτινοβολεῖ τῆς ψυχῆς ἡ ἀνεξάντλητος καλωσύνη καὶ τῆς καρδίας ἡ ὑπερεκχειλίζουσα χαρά. Εἶναι ὑψηλὸν καὶ ποιητικὸν τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ταύτης. Εἶναι τὸ ὄνομα ποστεφανώνου τὰ ὥραιότερα τῶν συναισθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, εἶναι τὸ ὄνομα ποστημορεῖ νὴ φέρη τὰ δάκρυα καὶ εἰς τοὺς δρθαλμοὺς τοῦ πλέον πεπωρωμένου ἀνθρώπου εἶναι τὸ ὄνομα δι' οὐ δ Θεδες γύλογγησε τὸν ἵερον καὶ πλήρη θελγήτρων δεσμὸν, τὴν οἰκογένειαν, εἶναι τὸ ὄνομα δι' οὐ συμβολίζεται τὸ ἔδαφος τὸ ἔγκλειον τὰ ὅστα τῶν γημέτερων πρόγονων.

Εἶναι δη μητέρα.

Μὲ πόσην τρυφερότητα παρακολουθοῦν οἱ ἐφθαλμοὶ τῆς τὸ ἀθρῷον βρέφος μὲ τὸ ἀγρελικὸν μειδάμα καὶ τὴν χρυσίζουσαν κόμην ποστεφανών μέσα εἰς τὸ ραντισμένον ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς Μοίρας καὶ δλοστόλιστον ἀπὸ τὰ κεντήματα τῆς ἀδρᾶς χειρὸς τῆς λίκνου.

Εἶναι τὸ τέχνον τῆς.

‘Η μητέρα ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ κινεῖ τὸ λίκνον.

‘Ακούσατε τὸ γλυκὺ καὶ πονετικὸν τραγοῦδι ποστηγήσει μέσα εἰς αὐτὸν τὸ δωμάτιον τῆς ἀγάπης τὴν στιγμὴν ποστημορεῖ δὲ πόνος νὰ κλείσῃ γλυκὰ γλυκὰ τὰ βλέφαρα τοῦ βρέφους :

Κοιμήσουν ἀγοράκι μου κ' ἔγώ δὲ νανουρίζω Κ' ἔγώ τὴν κουνιά δου κουνῶ δόσο νὰ δέ κοιμήσω. Νὰ πεφτουν τ' ἄνθη πάνω δου, τὰ ρόδα στὴν ποδιά [δου], Τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα τριγύρω στὰ μαλλιά δου.

Τὸ παιδάκι ἀπεκοιμήθη.

‘Η μητέρα ἐπαυσε τὸ τραγοῦδι. Οἱ δρθαλμοὶ τῆς ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι προσηλωμένοι ἐπάνω εἰς τὸ λίκνον, ἀλλ' ἡ φαντασία τῆς ταξιδεύει μέσα εἰς ἔνα μαγευτικὸν καὶ ρόδινον κόσμον ὄνείρων.

‘Ακούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ τῆς τὴν πρώτην λέξιν «μαμά». Τὸ βλέπει μὲ συγκίνησιν νὰ κάμνη τὰ πρῶτα βήματα καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς αὐτὴν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Τὸ σπίτι ἀντηγεῖ ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν μὲ τὴν δποίαν ἀπαγγέλλει τὰ παιζόματα ποστημαθεῖσεν εἰς τὸ σχολεῖον. ‘Η ἀγήνη καρδία του ἡρχισε

τὸ καλλιεργῆται μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος. Διηγεῖται εἰς τὴν μητέρα του μὲ ἐνθουσιασμὸν τὰ κατορθώματα τῶν προγόνων του. Μὲ πόσην θέρμην τὸ σφίγγει τότε εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὸ καταφιλεῖ.

Τὸν βλέπει ἔφηδον μὲ τὴν στολὴν τοῦ Γυμνασιόπαιδος καὶ τὸ καμαρώνει εἰς τὰς ἔξετάσεις. Ἀκούει μὲ ὑπερηφάνειαν τῶν καθηγητῶν του τὰ συγχαρητήρια.

Τὸ βλέπει χρηστὸν καὶ ἐνάρετον νεανίαν, πιστὸν στρατιώτην τοῦ καθήκοντος. Μὲ πέσην χάριν στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ της. Παντοῦ ἔχουν τὸ καλὸν του ὄνομα. Τὸν βλέπει νὰ δῦγγῃ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὑμεταίου τὴν σεμνὴν καὶ ἀφωσιωμένην τοῦ βίου του σύντροφον. «Ω πόσα δάκρυα χαρᾶς κατὰ τὴν ἡμέραν ἔκεινην. Μὲ πόσας εὐχάριτης ἀγαλλομένης καρδίας της ρανεῖ τὰ εὐλογημένα στέφανα. Μὲ πόσην λαχτάρων παρακαλεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων της.

Τὸν βλέπει πατέρα μικροῦ ἀγγέλου καὶ ὡς τὸ μεγάλην εὐτυχία διὰ τὴν καλὴν μάρμην! . . .

Ἀκούσατε τὸ γλυκὺν καὶ πονετικὸν τραγοῦδι ποὺ ἀντηχεῖ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς αἰωνίας ἀγάπης. Κουπίδους ἀγράκι μου κ' ἔγω σὲ νανουρίζω. Κ' ἔγω τὴν κούνια σου κουνῶ ὅσο νὰ σὲ κουπίδω. Νὰ πέφτουν τ' ἄνθη πάνω σου, τὰ ρόδα στὴν πο-

[διά σου]

Τὰ κόκκινα τοιαντάφυλλα τριγύνιο στὰ μαλλιά σου.

«Η μάρμη νανουρίζει τὸ ἔγγονάκι της.

Μουσικοὶ καὶ συνθέται ποὺ καυχᾶσθε ὅτι κατέχετε τὰ μυστήρια τοῦ μέλους καὶ τῆς ὀρμονίας, μὴ ἐπαίρεσθε. Εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων γλυκύτερα ἀπὸ δλας σας τὰς μελῳδίας ἀντηχεῖ τὸ πονετικὸν τραγοῦδι ποὺ φάλλει· ή μητέρα ὅταν νανουρίζῃ τὸ παιδί της.

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΑΛΣΑΒΙΑ

“Η

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΑΒΑΙΩΝ

(Συνέχεια).

Δ'.

MΕΤΑ δὲ ταῦτα πορεύθητι πρὸς τὸν «Dahchouchou» καλούμενον ποταμὸν παραλαβὴν πάντας, σύους θέλεις εὔρει ἔκει ἐκ τῶν ἀγγέλων⁽¹⁾, τοὺς δποίους θέλεις ἐπιφορτίσει, ἵνα ἀνεργέωσι τέσσαρας ποταμούς, οὓς θέλεις καλέσει:

(1) Οἱ ἀγγελοὶ οὗτοι κατ' αὐτοὺς διαμένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπλάσθησαν δὲ ἔχοντες τὰς τε χειρας καὶ τοὺς πόδας ἐν εἴδει πελέκεων.

«Φουράχι Ζιβοῦ», ἦτοι διαφοράτης (διαυγῆς) Εὐφράτης «Dījla Zibou», ἦτοι διαφοράτης Τίγρης, «Háchitar Xán», καὶ «Charabán Zibou»⁽¹⁾. Ὅστερον λαβὼν τέσσαρας ἀποθήκας ἀνέμων ἐγκαταστήσεις αὐτάς ἐν τοῖς τέσσαρσι σημείοις τοῦ δρίζοντος, ἀναθήσεις δὲ τὴν φρονδήσιν αὐτῶν εἰς τέσσαρας τῶν ἀγγέλων.

Εἰτα ἐγκαταστήσεις ἐπὶ τὰ «Ματαρουθάτ» διαμερίσματα τοῦ Ἀδου κείμενα ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ἐν τῷ πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ «Οῦρ» βλέποντι στρώματι) προωρισμένα πρὸς κόλασιν τῶν κακούργων, ἀναθήσεις δὲ τὴν διοίκησιν ἐκάστου τούτων εἰς ἔνα τῶν ἐπτὰ πλανητῶν ὅστις θέλει ἀρχεῖ αὐτοῦ. Οἱ δὲ πλανῆται οὗτοι θέλοισιν ἐκπληροῦνται ἀπόροις προορισμούς οὗτων δὲ διὰ «Ηλίος» θέλει ἔξουσιας τῆς ἡμέρας, η δὲ Σελήνη τῆς νυκτός, οἱ δὲ λοιποὶ θέλουσι παράγει τὰ ποικίλα μετεωρολογικὰ φαινόμενα, ὡς τὴν ἀστραπήν, τὴν βροντὴν καὶ τὰ παρόμοια.

«Στερον δὲ τούτων κτίσεις τὸν «Machōnη Κόκλιτου», ἦτοι τὸν μυστικὸν κόσμον λαβὼν δὲ ἐκ τοῦ «Οὐλαμ Φαταΐλ» (διαμερίσματος συνορεύοντος περὸς τὸν κόσμον τῶν φύτων) δύο ἀνδρας καὶ δύο γυναικας καὶ ἐγκαταστήσας ἐν τῷ «Machōnη Κόκλιτου» συζέψεις αὐτούς, ἐκ δὲ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν ἀποτελεσθήσονται οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου τούτου.

Εἰτα πλάσεις ἐκ τοῦ χοδὸς τὸν Ἀδάμ τῆς γῆς, ἦτοι τὸν «Ἀδάμ Ιάσουρου Κοδιμούου» ἀφοῦ δὲ τεκνοποίηση συζέψεις τὰς θυγατέρας αὐτοῦ μετ' ἀνδρῶν ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ «Machōnη Κόκλιτου», ἐκ δὲ τῶν θυγατέρων ἐκείνων τάναπτλιν ἐκδώσεις συζύγους τοῖς τούτου υἱοῖς. Ταῦτα δὲ πάντα εἰς πέρχες ἀγαργῶν, ἀπελθῶν διαμενεῖς ἐν τοῖς συνόροις τῶν «Ματαρουθάτ» ἀναλαμβάνων ἐκεῖθεν τὴν διοίκησιν, ὃν ἐπλασας κόσμων. Ἐκτελέσας δὲ διὰ «Hiouil Ζιβοῦ» πάνθ' θσα διετύπωσεν αὐτῷ διὰ «Μουρούδιαρβούτου», ἀπελθῶν ἐγκατέστη, ἐνθα ἐπέταξεν αὐτῷ.

‘Αφ’ οὐ δὲ ἐπληρώθησαν κατοίκων οἱ κόσμοι οὗτοι μεταπεμψόμενος διὰ «Hiouil Ζιβοῦ» τὸν «Φαταΐλ», ἐνα τῶν τριακοσίων καὶ ἔξικοντα σύραντα προσώπων ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν τὸν «Ματαρουθάτ» ἐποπτείαν. Ὁδών δὲ διὰ «Φαταΐλ», δτι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἐπληθύνθησαν λίαν ἐπεμψεν αὐτοῖς ἔνα τῶν υἱῶν αὐτοῦ (ἥτοι τῶν λοιμῶν) πρὸς μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐπληθύνθη διὰριμδος τῶν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν Ἀδην καταρθανουσῶν ψυχῶν. Εἶχε δὲ διὰ «Hiouil Ζιβοῦ» φράξει τὴν δίοδον ἐκεῖθεν εἰς τὸν κόσμον τῶν φύτων ἀγούσαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπετάθη δισυνωστισμὸς τῶν ἐκεῖσε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν προσερχομένων ὥστε λίαν στενὸς ἀπέδη αὐτοῖς ὁ τόπος. Περιελθῶν δὲ ὡς ἐκ τούτου διὰ «Φαταΐλ» εἰς στενόχωρον θέσιν μετέβη πρὸς τὸν «Hiouil Ζιβοῦ» καὶ προσεκλαύσατο αὐτῷ τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην κατάστασιν παρεκάλεσε δὲ αὐτόν, διπως ἀπολύση ἐκείνας ἐκ τῶν ψυχῶν, διαιταὶ πρότειναν τὴν ποινὴν αὐτῶν, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὸν Πα-

(1) Δοξάζουσιν οἱ Σαβαῖοι, δτι πάντα τὰ θεάτρα γῆσαν τὸ πάλαι πικρά, ἀλλ’ οἱ τέσσαρες ποταμοὶ οὗτοι ἐγκάνθησαν, διότι διὰ «Hiouil Ζιβοῦ» κατέλιπνεν ἐν αὐτοῖς δλίγον ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς ζωῆς.